НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

www.nacija.org.ua nacija@mail333.com

1 - 7 червня 2004
№ 20 (31)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ПРОТЕСТ

25 травня апеляційний суд Києва переніс розгляд апеляції редакції газети «Сільські вісті» на невизначений термін.

Під час розгляду апеляції біля приміщення міського апеляційного суду зібралося понад 1000 осіб з плакатами «Геть руки від «Сільських вістей!», «Зруйнували село – залишіть найбільшу сільську газету!» Прибули на цей захід делегації з багатьох міст України та представники громадських організацій і політичних партій.

КУН виступив з цього приводу з заявою.

ЗАЯВА
Конгресу Українських Націоналістів щодо безпідставного суду над газетою „Сільські вісті"

Конгрес Українських Націоналістів засуджує дії влади щодо безпідставних звинувачень та суду над одним із найбільш об'єктивних та не заангажованих видань в Україні. Спроби закрити це видання розцінюється Конгресом як злочинні дії влади, спрямовані проти свободи слова, свободи думки в Україні, як злочин проти українського народу. Суд над газетою – це кричущий факт наступу на права і свободи громадян України.

Конгрес Українських Націоналістів сподівається, що в Україні ще залишилися краплини законності, і рішенням Київського міського апеляційного суду від 25.05.04 р. газету буде виправдано, оскільки її закриття – це удар по українському селу, яке буде позбавлене об'єктивної інформаційної підтримки. Мета влади – залякати українців, знищити їхнє право на свободу слова та волевиявлення.

Конгрес Українських Націоналістів офіційно заявляє про всебічну підтримку „Сільських вістей" і вважає це справою честі й гідності. Доки в Україні є свобода слова, доки є видання, що відстоюють політику Української державності – доти є українська нація, доти є Україна.

Конгрес Українських Націоналістів закликає усі опозиційні сили виступити на захист газети „Сільські вісті", бо не можна залишатися осторонь, коли в Україні придушують останні зерна свободи слова.

25.05.2004

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

ЄДНІСТЬ - ЗАПОРУКА ПЕРЕМОГИ!

Ми, голови українських націоналістичних партій та організацій, а саме: Конгресу Українських Націоналістів, Всеукраїнського об'єднання "Свобода", Організації Українських Націоналістів та Організації Українських Націоналістів (революційної), висловлюємо занепокоєння щодо майбутнього Української державності.

На жаль, за роки незалежності Україна так і не стала національною державою української нації. Орієнтація вищого керівництва держави на Росію, про що свідчить намагання втягнути нашу країну у ЄЕП; соціальне розшарування і як наслідок - масовий виїзд українців за кордон; наступ на українську мову, книжку і культуру - це свідчення неспроможності нинішньої влади забезпечити майбутнє України як суверенної, національної й демократичної держави.

У 2004 році в України з'явився шанс змінити такий стан речей. Таким шансом є вибори Президента України. Українські націоналісти переконані, що єдиним реальним претендентом на перемогу на виборах від національно-патріотичних сил є Віктор Ющенко. У зв'язку з цим, ми закликаємо членство наших організацій активніше включитися у роботу структур блоку Віктора Ющенка "Наша Україна". Водночас під час виборчої кампанії українські націоналісти повинні зробити все, щоб ідейні засади українського націоналізму утверджувалися у повсякденному житті.

Ми також усвідомлюємо, що прийшов час консолідувати український націоналістичний рух. Метою ми заявляємо про створення робочої групи, яка в короткий термін має опрацювати ідеологічні та політичні засади об'єднання українського націоналістичного руху.

Очевидно, що ідейною основою такого об'єднання стане український націоналізм, що його виплекала ОУН та її провідні ідеологи. Разом з тим, український націоналістичний рух має стати сучасною політичною силою, вагомим чинником суспільно-політичного життя держави.

Ми переконані, що у цей складний для нашої країни час українські націоналісти об'єднають свої сили, адже єдність - запорука нашої перемоги!

Голова КУН ***Олексій Івченко,***
Голова ОУН(р) ***Андрій Гайдамаха,***
Голова Проводу ОУН ***Микола Плав'юк,***
Голова ВО «Свобода» ***Олег Тягнибок***

Шановні друзі!

З липня газета „Нація і держава" буде розповсюджуватись тільки за передплатою. Передплачуйте на II півріччя нашу газету на поштових відділеннях України.

Передплатний індекс - 09715

Не пошкодуйте коштів – підтримайте нас. Ми підтримаємо вас. Разом здобудемо українську Україну.

Нехай Вам щастить!

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

Дай, Боже, щастя,
пане редакторе!

Коли у мене гостював американець Мордко Шварц, то він, учитель фізкультури і я стали засновниками спільного підприємства "Besom, Broom & C° Ltd." зі змішаним американсько-українським капіталом, який Мордко надіслав би з-за океану. Вчитель і я мали зареєструвати фірму, забезпечити у ній маркетинг і менеджмент. Почали з кон'юнктури: пішли за березовими різками, але нас з лісу вигнали, бо його тепер орендують і вирубують з Києва, кажуть, що Медведчуки. Довелося йти за березиною вночі, як колись ходили за колгоспним сіном. Виготовили шість віників, і вчитель, прочитавши замість інструкції оповідання І. Франка "Добрий заробок", повіз їх до міста. На ринку конкуренція: віників більше, ніж секенд-генду. Щойно розташувався коло смітника, як підійшли два "круті" і зажадали за місце 3 гривні. Вчитель сказав, що віники не продає, бо сам купив, і повагом пішов геть. Розклався з товаром, де стояло найбільше авт - біля податкової. Вийшов "крутий" і питає:

- По чому віники?

- Дві гривні за штуку.

- Занесіть до мого кабінету. Вчитель заніс і чекає на гроші. Але крутий не платить, а допитує:

- У вас є ліцензія на торгівлю віниками, до того ж у незаконному місці? Документи на сировину? Як із ПДВ?

- За все ПДВ, навіть за струм до лампочки у туалеті. А яка там додаткова вартість створюється?

- Так ви ще й політикан! Нашоукраїнець? Зараз розберемося... Але до крутого зателефонували, і він відійшов з мобільником, аби не було чути вчителеві. Той скористався нагодою, лишив віники і втік. Так завершилася справа з маркетингом, а заодно і з нашим віник-бізнесом, бо Мордко сказав, що без ефективного бізнесплану інвестицій не зробить, а гроші він може викинути і в сміттєпровід.

Американці колись мали рейганоміку, і завдяки їй Рейган завалив вітчизну переміг-шого соціалізму - СССР. Ми тепер маємо кучмономіку, і вона валить Україну. Мені й Мордкові - не біда, бо я маю правнуків в офшорах, а він сам там живе. А от наш компаньйон бідує: уроків у школі мало, а платня ще менша. Дотепер заробляв уліті на грибах і ягодах. Нині вдень у ліс не пустять. А вночі ні ягід, ні грибів не видно. Хіба записатися в СДПУ(о), кажуть, там партійцям платять, особливо на виборах, як у Мукачеві. А може, влаштують у податкову, де першим заступником Медведчук - теж фізкультурник, колега за фахом. Правда, у тій СДПУ(о), як у хаті під червоним ліхтарем: всередині ніби непогано, а вийдеш на люди - соромно. То що порадите бідному вчителеві?

З пошануванням
Гринь Волохатий

Від редакції: публікації Гриня Волохатого викликали широкий резонанс. Один з листів, що надійшов на адресу редакції, читайте на стр. 2.

НА БАРИКАДАХ

Мукачевівці чи мукачівці?

Шановний друже Гриню, пане Волохатий!

Маю надію, що прийде час, коли ми засядемо до розмови й грунтовніше, за кухлем пива чи філіжанкою кави поговоримо про народні сподівання - дочекатися свого „Вашингтона". А покищо нашим посередником хай стане газета.

Щиро радий за тебе, друже Гриню, що ти знайшов правдиві джерела інформації, адже маєш „сусідку, яка торгує в місті і все знає". Бо наші рідні провладні засоби інформації, включно з усіма їхніми телевізійними каналізаціями, так пробрехалися, що вірити їм не можна. Звичайно, не міг ти не чути про „найдемократичніші", наскрізь прозорі, постсталінські вибори мера міста Мукачева. Саме ця подія зробила наше місто відомим на увесь світ. Медведчуківська влада підготувала виборчі дільниці до голосування - проагітувала плакатами, агітками за провладного кандидата, лише не забезпечила недоторканості тих, котрі підраховують голоси. І прийшлося владі фальсифікувати протоколи виборів і організовувати викрадення в себе самих виборчих бюлетенів. Таке, пане Волохатий, вийшло від того, що наша влада, на чолі з гарантом та з його вірними помічниками - пінчуками, рабіновичами та з їхніми господарями - чорномирдіними, таки фундаментально єепнулася. І, як відчуваєш, друже Гриню, повніший розгляд нашої виборчої епопеї потребує опису в наукових працях політологів.

На цей раз коротко подискутуємо на предмет топоніміки - розділу мовознавства. Мова піде про назву нашого міста. Суттєве уточнення, яке своєю мудрістю перевищує наукові праці вчених мужів, я почув від особи, з якою познайомився побіля Мукачівської ратуші. То літня жіночка, котра приходить на народні віча, мітинги, пікети з вулиці Сорочої (на околиці Мукачева). Обійде вдома свою живність - кізочок і курочок та йде в гущу народну набувати політичної освіти. Вже з першого знайомства з нею я зрозумів, що ця жіночка - то мукачівська Касандра. Передбаченням міфологічної Касандри не вірили, бо така була воля Аполлона. А мукачівській Касандрі не вірили, бо що може петрати в політиці звичайна неушколована баба, - думало начальство?! Бо й саме воно, як засвідчили останні події, - надто слабо компетентне в політиці. Наша пророчиця передбачила брудну фальсифікацію виборів мера міста, казала, що верховна влада дуже заляпається тими виборами і для свого частково відмивання зніме найвищу посадову особу в області, пана губернатора. Але не дуже йому закваснять, бо за послух своїм вищим опікунам буде нагороджений він високою державною посадою в столиці. А ще пророчиця побажала собі і нам мати президентом нашої держави особистість, котра має душу і сумління, яка якось навіть божественно вміє перехреститися. Назвала ім'я Віктора Ющенка. Бачила його по телевізору, а ще - на мітингу в Мукачеві. Але то - між іншим. А ще сказала справді спостережлива і розумна баба, що про виборчі події в нашому місті якось неграматично подається в повідомленнях. Хіба це природно казати, що вибори відбулися в Мукачевому? Адже не кажуть - в Киевому, в Львовому, а говорять згідно з природою мови - в Києві, у Львові. Отже, маємо говорити - в Мукачеві.

Колись наше місто називали Мукачів (як - Київ, Львів, Тернопіль....) І це навіть було зафіксовано на випущених нагрудних значках - "Мукачів". Так от, на думку провидиці, якби так утвердилася окупаційна медведчуківська власть, то нас би називали – мукачевівці, а не красно - мукачівці.

З сердечним вітанням,

Олекса Гуцулик
з с. Кольчино,
що на околиці Мукачева

ПЕРСОНАЛЬНИЙ САЙТ ВІКТОРА ЮЩЕНКА „МОЯ УКРАЇНА"

WWW.YUSCHENKO.COM.UA

28 травня у київському комп'ютерному клубі „C-club" лідер блоку „Наша Україна" презентував свій особистий веб-сайт. Його поява пов'язана з ростом інтересу громадськості та ЗМІ до Віктора Ющенко. На сайті зосереджено різноманітну інформацію про В.Ющенка, а перш за все, його бачення України. Рубрики сайту „Сучасність", „Минуле", „Майбутнє" охоплюють широкий спектр проблем нашої країни. „Прес-центр" містить записи його промов і виступів, прес-релізи. В мультимедійному архіві можна знайти аудіо-, а в майбутньому відеозаписи подій за участю В. Ющенка.

Зворотній зв'язок із відвідувачами сайту відбуватиметься через регулярні онлайн-конференції та електронну адресу VIKTOR@YUSCHENKO.COM.UA. Під час презентації, окрім журналістів, свої запитання Ющенку надсилали також відвідувачі комп'ютерних клубів Херсона, Тернополя та Львова.

„Для опозиційних сил багато традиційних способів спілкування з виборцями через ЗМІ є недоступні. Інтернет є одним із найоб'єктивніших каналів такого зв'язку. Він найменше підданий адміністративному впливу", - відзначив Ющенко під час презентації. Він також пообіцяв, що на цій веб-сторінці буде тільки об'єктивна інформація.

Відбулася прес-конференція В. Ющенка, в якій узяв участь голова Конгресу Українських Націоналістів О. Івченко. Лідер "Нашої України" прокоментував на прохання представників ЗМІ ряд актуальних проблем.

Відповідаючи на запитання про причини нинішньої бензинової кризи, Ющенко зазначив, що це розплата за неконтрольовані процеси в галузі, нерозуміння урядовцями причинно-наслідкових зв'язків. Зовнішній фактор міг спричинити підвищення цін на бензин на 20-22%, а в Україні пальне подорожчало на 40%, а в деяких регіонах – навіть у півтора рази. Причини бензинової кризи всередині держави, – переконаний Ющенко. Він навів приклад сусідньої Білорусі, де стрибок цін на пальне був не таким катастрофічним і склав приблизно 10%. Некерованість ринку нафтопродуктів проявилася у відсутності експортної політики уряду. У першому кварталі цього року реалізація високооктанового бензину на експорт у 5 разів перевищувала торішній показник за аналогічний період. Безумовно, це створило певний дефіцит нафтопродуктів на внутрішньому ринку.

Частково розв'язати проблему енергоресурсів в Україні, на переконання Ющенка, міг би нафтопровід Одеса-Борди, який "став об'єктом корпоративних інтересів" і який влада вже два роки не може завантажити. Експлуатація нафтопроводу не лише дозволила б нашій державі отримати додатково два мільйони тонн нафти, а й альтернативне джерело енергопостачання, адже на сьогодні 90% нафтопродуктів надходять в Україну з одного джерела. Ющенко звернув увагу, що в піковий період – напередодні жнив – в Україні зупинилися два нафтопереробні заводи, які забезпечували майже чверть вітчизняного ринку нафтопродуктів.

Останнім фактором, який, на переконання лідера "Нашої України", призвів до бензинової кризи, стало недбале ставлення уряду до національних резервів, використання яких дозволило б значно пом'якшити наслідки різкого стрибка цін, зменшити зовнішній вплив. Він нагадав, що кожна третя тонна сирої нафти від внутрішньоукраїнського споживання видобувається безпосередньо в Україні. Уряд не здійснював інтервенцій на ринку за рахунок державних резервів, хоча мав би це робити. Ющенко зауважив, що цивілізовані держави резервують 90-денний запас енергоносіїв. За прогнозом В. Ющенка, скоріш за все бензин вже не подешевшає.

Відповідаючи на запитання, якими будуть дії Ющенка - президента щодо реформи комунальної сфери, лідер "Нашої України" наголосив, що реформа комунального господарства є не менш актуальною ніж фіскальна, адміністративна, політична чи військова реформи. Щоб дати професійні відповіді на питання, як вивести з кризи більшість галузей народного господарства, створено проект, у якому беруть участь українські та європейські експерти, зокрема фахівці з Польщі. Мета даного проекту, який має назву "Центр Європи", - розробка ефективних секторальних антикризових програм.

Коментуючи висловлювання лідерів БЮТ та СПУ щодо самостійної участі у президентських виборах, Ющенко повідомив, що над формалізацією стосунків між блоком Юлії Тимошенко та "Нашою Україною" працює двостороння група, яка визначить формат угоди між двома політичними силами. За його словами, між блоками досягнуто порозуміння у принципових питаннях.

Водночас Ющенко відзначив, що переговори з СПУ є нелегкими. Розбіжність між двома силами полягає в тому, що соціалісти головним пунктом угоди вважають внесення змін до Конституції, а "Наша Україна" - створення широкої демократичної коаліції, проведення чесних та прозорих виборів.

"Політична реформа потрібна. Ми два роки тому заявили, що парламент повинен формувати уряд, президент повинен мати право розпустити парламент, місцева влада повинна формуватися не на Банковій і не на Грушевського, як це пропонує проект змін до Конституції, а місцевою громадою, перед якою ця влада буде звітувати. Функція загального нагляду має належати виключно суду, а не прокуратурі, інакше ми повернемося до тоталітарних 30-х років. Крім того, внесення змін до Конституції за проектом 4180 чи 4105 – це нелегітимний шлях конституційної реформи. Все решта може бути предметом для переговорів," – наголосив Ющенко.

На запитання, якими будуть інші його кроки після перемоги на виборах, лідер "Нашої України" запевнив, що суспільству буде запропоновано 100-денну програму дій. Крім того, Ющенко заявив, що програма кандидата на посаду Президента України вже створена, і її незабаром буде опублікована.

Конгрес-інформ

МАРАЗМИ КУЧМОСТАНУ

Днями на екранах телебачення з'явився якийсь підтоптаний дядько, назвався паном Боровком, заявив, що він був помічником Юлії Тимошенко і почав верзти якісь дурниці. Ніби пані Юлія хотіла таємно відкрити в банках арабських держав грошові рахунки на ім'я Кучми, щоб дискредитувати нашого чистого, як сльоза дитини, президента, звинуватити його у зв'язках з ісламськими екстремістами, заплямувати в такий спосіб його бездоганну репутацію. Громадянин Боровко з великими зусиллями, по складах, читав оце все з папірця, справляючи жалюгідне враження.

Як ми від них утомилися, від їхньої бездарної і безбарвної брехні. Вони настільки нас зневажають, що навіть не хочуть напружуватись, щоб вигадати щось подібне до правди. Мовляв, бидло все проковтне - будь-яку нісенітницю, маразм і маячню.

Даремно громадянин Боровко так уболіває за репутацію нашого "улюбленого татуся" невідомо якої нації. Його репутації вже ніщо не зашкодить. Тут голови журналістам відтинали, потім ті, хто це робив, дивним чином помирали, не встигнувши нічого розповісти, і ніяких проблем щодо дискредитації. Що в порівнянні з цим якісь там закордонні банківські рахунки? Звісно, за українським законодавством не можна їх там, за межами України відкривати без дозволу Нацбанку. Але закони пишуть у нас для простого люду, а не для начальства, що також цілком природно, адже ми з ними живемо в різних країнах: народ - в Україні, а начальство – в Кучмостані, де вони вже збудували для себе розвинутий капіталізм палаців, мерседесів і персональних літаків. І все це за рахунок наших злиднів.

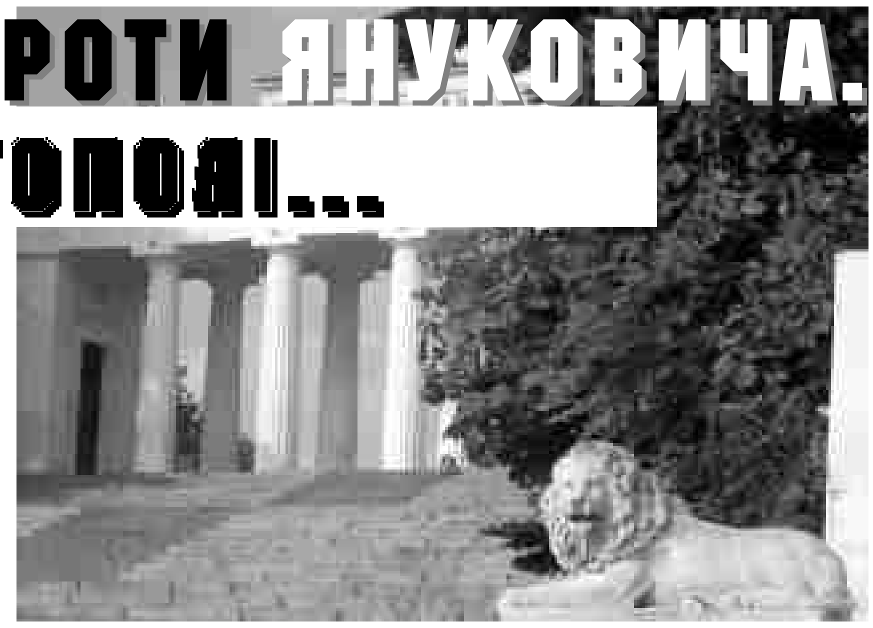
Потім цей, справді гідний жалю, переляканий Боровко повідомив, що начебто пані Юлія давала йому гроші, щоб підкупити суддів і таким робом сприяти звільненню з тюрми її родичів. У цьому не було жодної потреби - нещодавно вся світова громадськість пересвідчилась, що родичі пані Юлії сидять у в'язниці несправедливо. Крім того, 10 днів тому в США відбулося ще одне судове засідання в справі Павла Лазаренка. На адресу пані Юлії не було висунуто жодних обвинувачень. А це означає, що й всі звинувачення щодо її родичів також є безпідставні, й влада повинна негайно звільнити цих, де-факто політичних заручників. Розуміючи, що йдеться про крах усіх їхніх злочинних намірів щодо переслідувань опозиційного політика і смертельно побоюючись Тимошенко, оточення Кучми вирішило вигадати підстави для нового цькування. Після „цирку на дроті" у виконанні пана Боровка, начебто одного з 30 помічників народного депутата Юлії Тимошенко, „донецький" генеральний прокурор негайно відкрив проти Юлії ще одну кримінальну справу. Дива та й годі! Мільярди крадуть, державу нищать, здають Україну іноземцям – і ніяких кримінальних справ. А тут варто було якомусь Боровку щось дуже сумнівне виголосити, як ГПУ стрімко (як інша інстанція під такою ж назвою, була така в 30-ті роки) відреагувала. Щоб посилити враження, посполитим продемонстрували відеозапис, де пані Юлія спілкується з двома чоловіками, один з них – вже знайомий нам Боровко. З їхньої розмови зовсім неможливо встановити, про що йдеться. Але диктор за кадром заявив, що це доказ злочинних намірів. Сумно, панове… Сумно, бо вже немає сили сміятися з цього ідіотизму. Колись, ще на початку „перебудови" грузинський режисер Тенгіз Абуладзе зняв фільм „Покаяння", де одного з героїв „органи" звинувачували у тому, що він хотів прорити тунель під землею від Москви до Бомбея в Індії. То були маразми сталінщини. Здається, на нас на-

сувається нова сталінщина. Бо нашу генеральну прокуратуру України (ГПУ) чимдалі важче буває не переплутати з іншим ГПУ, головним політичним управлінням колишнього СРСР. А найсумніше, що й на цей раз знайдуться люди, які повірять звинуваченням. Якби не ці „супердовірливі" співгромадяни, ми вже давно жили б у нашій Україні, а не в остогидлому Кучмостані.

Богдан Степовий

ЗМОВА ПРОТИ ЯНУКОВИЧА. У СЕВАСТОПОЛІ...

17 травня у Севастополі відбулася Всеукраїнська нарада з питань розвитку туристичної та курортно-рекреаційної галузей України. Під керівництвом прем'єр-міністра Віктора Януковича вперше за часи незалежної України в Севастополі радилися міністри, керівники центральних відомств, Верховної Ради АР Крим та всіх регіонів держави, як повернути Криму і Севастополю статус флагмана туризму та зробити їх загальнодержавною оздоровницею.

Такої наради в Криму чекали давно. Адже колись процвітаючі пансіони і санаторії, доведені до ручки, ідуть з молотка. 200 із 630 таких закладів ледь животіють, а 120 - ще й не починали підготовку до курортного сезону, який, до речі, уже розпочався. Близько десятка здравниць мають борги з заробітної платні. Отже, чиновникам від туризму і здоров'я було про що говорити.

І говорили. Наприклад, голова Верховної Ради АРК Борис Дейч, щоб не ламати власну голову, запропонував всі здравниці півострова продати. Прем'єр його трохи пожурив, але все ж таки погодився, що треба шукати „господаря". Про те, як і де кримські чиновники його, того „порядного і зацікавленого господаря" шукають, дещо згодом, а спочатку про прес-конференцію прем'єра.

На жодне з запитань журналістів, крім загальних фраз, Віктор Янукович нічого відповісти не міг з тієї причини, що, як у таких випадках говорять, не володів темою. Тож відбиватися від преси доводилося керівникам міністерств та відомств. Такий „професіоналізм" та відношення до серйозної справи вивели з рівноваги навіть завжди спокійного голову Комітету ветеранів війни – захисників Севастополя контр-адмірала у відставці Михайла Байсака, який прямо у вічі сказав прем'єру все, що думає про його політику і „ріст" доходів населення і заявив, що він свого часу багато зробив для перемоги на виборах Л. Кучми, тепер ще більше зробить, щоби завалити на виборах його ставленика. У ветерана спробували відібрати мікрофон, але Михайло Григорович, зайнявши кругову оборону, посадив на місце кримських „мальчіков" і таки сказав В. Януковичу все, що думав.

Звичайно, прем'єру після цього було вже не до туризму і рекреації. Ці слова йому й без того важко було вимовляти, а тут ще охорона передала записку з вулиці від однієї з матерів, які дві години у вечірню пору з малими дітьми очікували, коли ж то прем'єр дозволить розпочати дитячий творчий конкурс. Розказують, що молода мати написала главі уряду, що порядні люди так не поступають з малими дітьми, і що прем'єр вже 300 голосів на майбутніх виборах втратив. Це вже зовсім вивело Януковича з рівноваги. Змова! І ветеран, і мами з сонними дітьми – все змова проти нього, найрейтинговішого, за урядовими даними, кандидата в президенти!

У ресторані „Рибачий стан" прем'єр замість вечері влаштував прочуханку голові севастопольської МДА Леоніду Жуньку не за занепад туризму, а за те, що той проглядів змову проти нього!

Але голод - не пан. Прибувши в аеропорт „Бельбек", прем'єр попросив „щось" повечеряти. І тут проявився ще один елемент "змови" - у цю пізню годину, окрім чорного хліба, оселедців і горілки, більше нічого з їжі не було. Розлючений прем'єр на голодний шлунок вилетів до столиці. Що він там доповідав президенту достеменно не відомо, але наступного дня Леоніда Жунька викликали до столиці. Після перебування прем'єра у Севастополі знято з посади (до речі за кілька місяців до пенсії) заступника голови МДА Ірину Цокур, через що вона потрапила до лікарні з серцевим нападом; знято з посад також низку чиновників ряду управлінь, які не мали відношення до теми наради: адміністратора театру, де відбувалась нарада, звільнено за статтею, а керівнику театру - народному артисту України Володимиру Магару оголошено догану.

У цій історії найцікавішим є те, що ніхто з безвинно потерпілих не оскаржив прем'єрську сваволю. Всі без винятку покірно схилили рабські голови і пішли з посад, як вівці на бійню. Отакою влада, а може, ще гіршою, має стати за умови перемоги на виборах Януковича.

Результати севастопольської наради з розвитку курортно-туристичної галузі вже відчутні: 21 травня міністр курортів і туризму АРК Олександр Таряник (брав участь у нараді з прем'єром) заявив, що для розвитку туризму потрібно віддати Росії південний берег Криму від Алушти до Судака на 99 років. У цьому прем'єр Янукович змови не угледів, тут все за планом і „накладок", як у севастопольському драмтеатрі з дітьми, немає, адже кримський міністр не міг зробити такої заяви від себе особисто. А якщо міг, то чому цього державного службовця ще не знято з посади за зраду державних інтересів? А може, кандидата в президенти від влади державні інтереси України не цікавлять?

Ярема Качур

ЗЛОДЮГИ ВЕРЕЩАТЬ: "ТРИМАЙТЕ ЗЛОДІЯ!"

В передмові до книги Надії Клименко "Націоналізм і сучасність" Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Олексій Івченко пише: «В Україні сьогодні, на превеликий жаль, біля владного керма зосередились особи, неукраїнські за духом, яким далекі інтереси української нації та держави, а цікавлять лише надприбутки, отримані шляхом нищівної експлуатації народу та наших національних багатств. Деякі з них украй вороже ставляться до всього українського, включно до права на існування Української нації та держави".

В справедливості цих гірких слів доводиться переконуватися на кожному кроці. Відразу ж після проголошення незалежності України стало зрозуміло, що в Біловезькій Пущі представники України менше за все дбали про національне відродження. В першу чергу вони думали про службові портфелі, всі надії покладаючи на допомогу російських чинників. Тож законодавчі акти, що з'являлися в молодій державі, як правило, або не діяли, або не відповідали інтересам нашої нації. Як, приміром, Закон України про громадянство, відповідно до якого громадянами щойно посталої держави автоматично ставали всі, хто на той час мешкав на території України. Ніяких громадянських якостей, зокрема поваги до української національної ідеї, до державної мови від них не вимагалося і не вимагається. Навіть відверто антидержавницька діяльність в Україні аж ніяк не впливала на статус людини як громадянина.

Так звана українська влада легалізувала діяльність таких антиукраїнських сил, як комуністична партія, Українська Православна Церква Московського Патріархату, численних російськомовних газет і журналів, які безкарно проповідують антиукраїнську ідеологію, нахабно насаджують ідею відновлення „разрушенного великого государства". Ось що пише в числі за 1-15 травня ц. р. друкована в Києві газета „Русская правда", яка іменує себе „газетой для соотечественников", тобто для росіян, що мешкають на території України, з приводу „Собора славянских народов Белоруссии , России, Украины": "Его объединительные устремления четко выражены в девизе: "Три страны - один народ". Определены и стратегические направления деятельности Собора как международного славянского форума. Это, в первую очередь, углубление интеграции в сферах экономики, государственного строительства, духовной жизни, образования, науки и культуры".

На яких же засадах передбачається провести оте „объединение трех братских народов"? Може, на засадах братерства, рівності, свободи? Аж ніяк ні, про що свідчать всі публікації газетки, наскрізь просякнуті духом безсоромного великоросійського шовінізму.

У цьому ж номері з приводу візиту до Криму святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета шовіністичні брехуни в черговий раз намагаються оплюжити і Українську Православну Церкву Київського Патріархату, і її керівника. Зате з яким пієтетом описуються „видатні заслуги" "царя-освободителя" Олександра II, хоч Валуєвський і Емський укази, якими заперечувалося право на існування української мови, з'явилися в період правління саме цього "освободителя".

Як бачимо, "інтегруючись", ми маємо на все дивитися очима "старшого брата", який відверто глузує з нас, з нашої мови, вдаючись до найбезсоромнішої брехні. Заслуговує на увагу така ось фразочка: "все украинское (кроме самомнения и самолюбования),и, прежде всего, украинский язык, литература есть "кровь от крови" и „плоть от плоти" от общерусской культуры, от общерусских корней. И живо оно до тех пор, пока питается живой сущностью русского языка... И это сегодня подсознательно чувствует подавляющее большинство жителей Украины, для которых насильно насаждаемое галычанско-канадское наречие, выдаваемое за "литературный украинский язык", не стало родным за 12 лет независимости".

Тут, як кажуть, все зрозуміло: в "інтегрованих" просторах для нас як українців місця не передбачається, оскільки маємо стати біологічною масою, за рахунок якої зросте кількісно "старший брат".

Не забувають „інтегратори" і про наступні президентські вибори. З цього приводу керівник так званих "Русского Движения Украины и Русского Блока" О. Свистунов заявляє: "Лидеров, которые могут реально претендовать на власть, и которых мы можем поддержать, то єсть тех, кто способен решить проблемы русского й многонационального русскоязычного населения Украины, отстаивать приоритеты сохранения восточнославянского единства - раз-два и обчелся. Безусловно, это - премьер Виктор Янукович. Это - коммунисты. И на этом можно ставить точку. Другие или не могут, или не хотят".

І після цього російські "інтегратори" ще й скаржаться на те, що українські націоналісти їх ненавидять. Виходить, як у притчі про злодія, який голосніше за всіх волає: "Тримайте злодія!"

Василь Заєць

Шашлики на Вічному вогні

8 травня в Севастополі члени партій, що входять до блоку „Наша Україна" та їхні прихильники, поклали квіти та вінок до Меморіалу слави - вшанували пам'ять загиблих українців. Але наступного дня їхнього вінка вже не було. Черговий посту пояснив, що охороняти Меморіал вночі вони не мають можливості. Вінки, як правило, заносять до приміщення. „Та що там вінок! – продовжував черговий. - Ми не раз зверталися до міськадміністрації з проханням забезпечити нічну охорону Меморіалу, а то народ у вечірній час, буває, на Вічному вогні шашлики смажить... Реакції жодної".

Ось так! У центрі „города русской слави", про яку носії цієї „слави" тараторять не вмовкаючи, народ влаштовує нічні пікніки з шашликами на Вічному вогні та краде вінки…

А незабаром і злодій віднайшовся. 17 травня, відвідуючи міську адміністрацію, керівник севастопольського штабу „Наша Україна" випадково побачив украдений вінок. Він стояв у коридорі просто біля стіни. На вінку навіть збереглася стрічка з написом. Хто з працівників адміністрації забрав вінок з Меморіалу, з'ясувати не вдалося.

Українські партії та громадські організації міста звернулися з листом до голови Севастопольської держадміністрації з вимогою провести розслідування інциденту. Чекаємо на відповідь.

Оксана Рум'янцева,
м. Севастополь

У Сумах - каркають...

"П'ята колона" Росії чинить запеклий опір усіляким проявам захисту українцями своєї національної гідності, самобутності. Мовні бої точаться і в Сумах. Приміром, протидію рішенню міськвиконкому від 06.04.04 р., яким затверджено Положення про використання державної мови в місті Суми, чинить директор ТзОВ "Аптека 90" (вона має ще одну назву "Хорошая аптека") Марина Ворона. Як аргумент на користь своєї антиукраїнської мовної позиції, вона послалася на Леоніда Кучму. Він, мовляв, визнав намір голови Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення Бориса Холода навести мовний порядок в телерадіопросторі - неконституційним (?!). Загальновідомо, що гальмом суспільного розвитку України є колабораціоністська позиція глави держави, а відтак дивуватися немає чого, якщо Леонід Кучма і Марина Ворона мають спільну думку.

Сподіваюсь, що на комісії з питань української мови міськвиконкому усі ці проблеми буде розв'язано і М. Ворону примусять, якщо не поважати нашу мову, то хоча б дотримуватись нормативних вимог. Інакше їй краще перейти на роботу в ту сферу, де спілкування українською мовою необов'язкове або ж залишити межі України, аби не чинити над собою насильства.

Олексій Дубовик, член КУН
голова Сумської спілки патріотів України

Фарс по-євразійськи

17-19 травня у Запоріжжі, а точніше на одному окремо взятому підприємстві „Мотор-Січ", відбувся так званий Собор народів Білорусі, Росії та України. Жерцями цього „віче" стали відомі „спеціалісти" з української філології - академіки В. Богуслав і П. Толочко. Було багато акордів: і мистецьких, і наукових, а особливо - видовищно-фуршетних із десертом у вигляді виступу кінного театру.

Вічем це дійство не стало, бо „віче" здавна означало - формування суспільної думки, форму народовладдя. „Спеціалісти" ж з української філології намагалися визначити для нас нові національно-культурні орієнтири в межах „єдиної та неподільної" слов'янської родини: Білорусі, Московської держави та України. Так хотілося організаторам. До державних масштабів „віче" не доросло - пройшло якось камерно, без громадськості, а точніше - без українців. Навіть обговорення таких тем, як „Единое экономическое пространство: проблемы и перспективи развития" та „Историческое наследие Переяславской казачьей Рады 1654 года" стало спробою бажане видати за дійсне.

До зібрання захисників „єдиної та неподільної" спонукало, очевидно, наближення виборів в Україні. Втручання в національно-культурні та національно-політичні справи України здійснює реакція, яка бореться проти оновлення української державності й орієнтації її на Європу. Майбутнє слов'янських народів – в опертi на власну ідентичність та історичну долю.

А. Кононюк, м. Запоріжжя

Влада боїться свого народу

Влада боїться народного гніву, тому до місцевих органів влади, райво, шкіл, училищ, ВНЗ згори йдуть телефонні дзвінки з вимогою повідомляти про суспільно-політичну обстановку в даному населеному пункті, школі, училищі тощо. А цікавить владоможців: чи не планує опозиція проведення мітингів, демонстрацій, акцій протесту? Чи не обклеєні стіни будинків листівками проти влади і т.д. Що це - вертаємось до страшного 37-го? Чи таким чином влада готується до вирішального бою, щоб і надалі зберегти награбоване та привілеї, а тому починає «закручувати гайки»? Час покаже. А нам треба бути пильними.

В. Поліщук,
Голова Маловиснянської МО КУН

ЄВГЕН ГІРНИК:

„ВІД НИНІШНЬОЇ ВЛАДИ ПРАВДИ НЕ ДОЧЕКАЄМОСЬ”

Заступник голови Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат Євген Гірник є членом парламентського Комітету з питань бюджету і як активний член Всеукраїнського об’єднання «За Україну! За Ющенка!» був офіційним спостерігачем під час виборів голови Мукачева. Наш позаштатний кореспондент попросив його відповісти на кілька запитань.

- Чи справді урядом приховано понад 10 мільярдів гривень з Державного бюджету?

- Так. Комітет з питань бюджету встановив, що 10 мільярдів гривень справді вилучено з бюджету держави на виборчі перегони (підкуп виборчих комісій, лідерів партій, керівників регіонів, купівлю голосів, забезпечення брутальних технологій щодо опозиції, утримування загонів силовиків для штурмових операцій, як у Мукачеві, — адже для всієї країни їх треба буде значно більше).

- І ці гроші вкрадено у нашого нужденного, багатостраждального і терплячого українця-трудівника.

Це численні заборгованості з зарплат та пенсій службовцям, вчителям, селянам. Це й хитромудра пенсійна реформа Віктора Януковича, в результаті якої пенсіонери, які пішли на пенсію раніше останніх п’яти років, одержали якісь жалюгідні копійки-надбавки, а в декого пенсія навіть зменшилася на 20-30 гривень.

- А якщо якась частка грошей залишиться невикористаною після виборів, то що, урядовці розтягнуть їх по кишенях?

- Очевидно, але й не забувайте про здатність нашого уряду створювати навмисні проблеми, щоб з переможним кличем їх долати, особливо напередодні виборів. Можливо, передбачаються якісь разові подачки населенню. Може, збільшать ще трохи пенсію або мінімальну заробітну платню. І байдуже, якщо це підвищення не наздожене інфляцію на той час. Головне ж для кандидата — показати себе рятівником і благодійником народу у «вирішальний» для кар’єри момент.

- Верховна Рада проголосувала за створення ЄЕП. У зв’язку з цим, що ще ми втратили і здали Росії, крім Керченської протоки на Азові та нафтопроводу Одеса-Броди?

- Здали частину свого суверенітету, дозволили єдиному регулюючому органу в перспективі керувати нашою державою. Адже російське представництво в цій надбудові складатиме 81%, а українське — лише 12%. Зрозуміло, хто тут замовляє музику і під чию дудку доведеться танцювати. Звичайно, парламенту потрібно буде прийняти ще багато додаткових угод з цього питання. Ще своє слово щодо ЄЕП не сказав Конституційний Суд. Але крапки над „і” тут, надіюсь, розставлять вибори Президента.

- Сьогодні на Верховині Раді не пройшов проект Р. Чубарова - М. Джемільова «Про відшкодування з українського бюджету коштів кримським татарам за репресії під час сталінського режиму». Як Ви голосували?

- „За”. Але проект розроблявся лише за національною ознакою. Проте виселялись із Криму й греки, караїми та ін. Я вже не говорю про 30 мільйонів загиблих українців під час цих імперських репресій, голодоморів на території України. Через те й голосував «за», бо нам, українцям, як нікому, притаманне співчуття і розуміння біди іншого. Але за відшкодуванням їм треба звертатися, насамперед, до російського уряду, що себе оголосив спадкоємцем Радянської імперії і має нести всю відповідальність за злочини своєї країни-попередниці - СРСР.

- Як Ви оцінюєте вибори голови Мукачева. Що спонукало поїхати туди депутатів Верховної Ради і силовиків від „Нашої України”, як стверджує заступник голови СБУ І. Дріжчаний?

- По-перше, ніяких силовиків від «Нашої України» не було, бо їх не існує в природі. Є молодіжна організація «Пора», що добровільно допомагає нам у роботі. На моїй 11-й дільниці було 3 чоловіки від «Пори», серед них — одна дівчина. Так їх самих так побили найманці від влади, що один до цього часу в лікарні.

- Чи можна на прикладі роботи 11-ї дільниці побачити, як проходило голосування і фальсифікація?

- Авжеж. На 11-й дільниці за попередніми підрахунками на 23 годину проголосувало за Балогу — 722 виборці, за Нусера - 334. Потім почалися невиправдані перерахування. В результаті трьох перерахувань і перетасувань з’явилося 700 «зіпсованих» бюлетенів, і раптом: за Балогу — 22 голоси, за Нусера — 31, що й записали в протоколи. Отака-то перемога.

- Коментарі зайві?

- Ні. Коментарі потрібні. Але від нинішньої влади правди не дочекаємось.

Розмову вела ***Галина РУДЕНКО***

Залякують членів Конгресу

На представників Конгресу в смт. Лугини постійно чиниться тиск. До голови районного осередку надійшли листи з погрозами про фізичну розправу. Цілком ймовірно, що таким терористичним ремеслом займаються комуністи. Певно, їх обурює те, що КУНівці на теренах селища розповсюджують газету “Нація і держава”, яка користується популярністю серед мешканців. За словами голови ОО КУН Миколи Крука, Житомирський регіон вважається своєрідним “червоним поясом”, прихильники якого досі не можуть змиритися з поширенням націоналістичної ідеї. А тому і вдаються до таких крайнощів.

Стас Любченко

Свято героїв у Вінниці

За ініціативи Вінницької ОО Конгресу 24 травня 2004 р. у Вінниці біля могили Січових стрільців та вояків ОУН-УПА відбулось свято Героїв, в якому взяли участь члени КУН, НРУ, „Батьківщини”, Товариства політ’язнів та репресованих. Урочисту частину свята розпочав голова проводу Вінницької ОО КУН Віталій Гусар, який оголосив рішення Проводу, згідно з яким прийняття до лав Конгресу буде проводитись біля могили вояків ОУН-УПА.

Священики УАПЦ відправили панахиду, Присутні поклали квіти до могили та вшанували загиблих за волю України хвилиною мовчання. Гурт „Просвіта” виконав Гімн Українських Націоналістів та інші націоналістичні пісні.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Мене болить Україна

Кожен свідомий громадянин на певному етапі свого життя ставить перед собою запитання - що таке Україна? Дивно, проте більшість не здатна на нього відповісти. У нашій історії було все: злети, стабільність, падіння, мали ярмо васала, керівне слово ворога-утискувача і вистраждану самостійність. Що могло зламати відвічний дух, розвіяти рожеві мрії, посіяти зерно нелюдства своїх до своїх, смак ненависті до рідної України?

Мене болить всередині, як бачу ледарів навкруги, які „пливуть” за течією за відсутності протидії. Нас заправляють облудними словечками, фарширують, як тільки хочуть, брехливою інформацією, топчуть нашу гідність... Натомість ми, ойкаючи, продовжуємо смиренно “танцювати” під чужу дудку. Зазіхають на священне, виколихане не одним сторічним таїнство - велич духу українського народу, а ми кидаємося, як собака на кістку, на облудне ”Давайте будемо братами”. А що вже втрачати? Ми втрачаємо свою самобутню цінність - відкритий простір степів, прологий гнів гір, безмежність лісів, синяву вод, розлогу пісню. Ми забули, як наші батьки здобували яри, поширювали славу, волю по світу. Ми втратили найголовніше - позитивну самооцінку. Натомість нас роздирають сумніви у правильності єднання заради цілісності нації, суперечки, втома від довготривалого блукання поміж безликого люду, який ще й до всього має уявний верх у чині...

То що ж таке Україна? Страшно, боляче... Корабель серед моря, загарбаний піратами, які нищать його зсередини. Пристані неподалік немає, лише деінде - оазиси “радують” око... І тут – або, або: Україна - курс в небуття через пристосування до чужих ідеалів або Україна - справді самостійна, демократична, правова держава, яка цінує дари дідів-прадідів, кровну єдність.

Невже любов, воля й прагнення чистоти можуть зникнути з серця. Відшукай її - дорогоцінну схованку свого серця. Отоді ми побачимо сяйво - і в душах, і наяву.

Яринка Михальонок,
студентка 1-го курсу НаУКМА

БЕЗ ВІРИ НЕ МОЖНА ЖИТИ

Нещодавно мені довелося стати свідком такої колізії. Неподалік від мене у вагоні електрички сиділи два юнаки: Іван - кореспондент якоїсь газети і Степан - артист якогось театру. І розмовляли вони не про пиятику, не про дівчат, а про ... політику! Іван був глибоко переконаний у тому, що влада в Україні – антинародна - клан найманців російського імперіалізму, який під облудними гаслами „демократії” цілеспрямовано руйнує українське суспільство. Довго так тривати, звісно, не може. Доведений до відчаю народ неодмінно повстане і змете з лиця землі продажну хунту.

Степан у всьому погоджувався з Іваном, але вважав, що стихійне повстання нічого не вирішить. Якщо з ним не справиться режим, на допомогу поспішать міжнародні „миротворці”, оголосять українських повстанців “терористами” і вчинять дику розправу за допомогою найпотужніших гармат і літаків. Народне повстання тільки тоді буде успішним, коли його ретельно підготують досвідчені національносвідомі політики і військовики. Розмову приятелів перервала поява у вагоні молодого баяніста:

Посіяла людям літа свої, літечка житом,

Прибрала планету, послала стежкам споришу...

Слухаючи цей шедевр Бориса Олійника, я мимоволі глянув на Івана й Степана, і серце моє сколихнулося ще сильніше: мені пощастило побачити двох молодих українців, обдарованих Богом великою любов’ю до справжнього мистецтва. Перервавши розмову, глибоко зосередившись, обоє слухали невимовно зворушливі слова про матір, яка дарує нам життя, і про життя, яке дарує нам незабутніх матерів. Глянувши на решту пасажирів, я побачив - сонні очі. Дехто навіть голови не повернув убік музики, а ті, хто й дивився, здавалося, бачили в ньому щось зовсім недоречне й надокучливе.

На вражаючу байдужість публіки звернули увагу й мої хлопці:

- Такі не повстануть ніколи!

- Вони ще й стрілятимуть у спину повстанцям!

- Хоч би хто копієчку подав музиці! У них тільки тоді відкриваються гаманці, коли зазвучить щось про „бєлого лєбєдя на пруду” чи про „батяню-комбата”...

Коли музика порівнявся з хлопцями, вони поклали йому до кашкета по гривні і сердечно подякували. Та на цьому колізія не скінчилася.

На вокзалі я вийшов на перон услід за юнаками, тож зміг почути ще одну їхню розмову. Наздогнавши музику, вони запропонували свої послуги: журналіст – написати про нього, а артист – влаштувати концерти. Та музика тільки знизав зневажливо плечима:

- Навіщо? Я ж граю для того, щоб заробити грошей...

- А „Боже, царя храни” або „Вахт ам Рейн” ти зіграв би заради грошей?

- Звичайно!

Хлопці переглянулися:

- А ти кажеш, що повстання має очолити національна еліта! Де ж вона? Де її взяти, коли навіть люди з іскрою Божою тонуть у нашому „демократичному” болоті?

- І все ж таки не даремно пророкував Шевченко, що встане Україна! І Франко закликав: „Лупайте цю скалу!” І Леся Українка заявляла: „Contra spem spero!”

Тож будемо вірити!

Василь Заєць

ЛИЦАР ВЕЛИКОЇ ІДЕЇ

Постріли, що пролунали 21 жовтня 1933 у Львівському консульстві СРСР і якими було вбито начебто дипломата, а насправді - кадрового розвідника-чекіста А. Майлова, були ретельно підготовленою політичною акцією ОУН.

Виконавець атентату на Майлова - Микола Лемик добровільно здався польській поліції і на допиті заявив, що він оунівець і здійснив замах на радянського дипломата за дорученням ОУН як протест проти штучного голодомору на Великій Україні. А Степан Бандера пояснював, що оунівці пішли на такий крок, бо „большевизм засобами фізичного винищування бореться на західноукраїнських землях з українським народом ... большевики примінюють фізичні методи, тому ми вживаємо в боротьбі з ними фізичних методів"...

Я не випадково почав свою розповідь про книжку Геннадія Бурнашова „Лицар великої ідеї" розповіддю про цей епізод героїчної і трагічної боротьби ОУН проти іноземних поневолювачів. Саме через призму висвітлення маловідомих подій і біографії легендарних членів ОУН автор книги зробив спробу висвітлити трагічний життєвий шлях провідника революційної ОУН Степана Бандери. Вміло вмонтовуючи у свою розповідь рядки автобіографії провідника, спогади його сестер Володимири і Оксани, яким довелося пройти всі кола пекла радянської тюремної системи, Г. Бурнашов широко розкриває нам трагічну долю рідних і близьких керівника ОУН, його бойових друзів. Перед читачем постає на повен зріст неординарна особистість, яка до останку присвятила все своє життя великій ідеї – боротьбі за кращу долю українців, за появу на політичній мапі світу Української незалежної і соборної держави. Носій великої ідеї - С. Бандера був ненависним для будь-якої окупаційної влади – польської, гітлерівської, радянської. І тому кожна з них через репресії проти найближчих родичів прагнула зламати його. Загинули у фашистських концтаборах брати Степана – Олекса і Василь, ще один брат - Богдан загинув під час рейду однієї з похідних груп ОУН на схід України. Батько Провідника – отець Андрій Бандера розстріляний в застінках НКВС 1941 року.

Радянська репресивна система, не зламавши Провідника духовно, вирішила знищити його фізично. Найманець КГБ Б. Сташинський вбив С. Бандеру біля його помешкання в Мюнхені, за що був нагороджений орденом Бойового Червоного прапора. Але, напевне, муки сумління змусили провокатора втекти з Радянського Союзу на Захід і добровільно зголоситися до західнонімецької поліції про свої злочини.

І ще багато цікавого знайде читач у згаданій книзі, що побачила світ в Івано-Франківському видавництві „Нова Зоря" цього року. Слід сказати кілька слів про автора книги. Г. Бурнашов – етнічний росіянин з українською свідомістю. З десятирічного віку жив в Івано-Франківську, де закінчив педінститут, автор понад 50-ти окремих видань, лауреат літературних премій ім. І. Франка, М. Підгірянки та багатьох інших премій за значний доробок в науково-дослідницькій і пропагандистській діяльності з історії та культури України й українського краєзнавства. Чимало його досліджень присвячено національно-визвольній боротьбі на західноукраїнських землях у 40-50 рр. ХХ століття.

Іван Хаджидер

Коли визнають ОУН-УПА?

Постановою Кабміну від 12 вересня 1997 р. створено урядову комісію з вивчення діяльності Української Повстанської Армії, але юридично обґрунтованих висновків і досі немає.

Я дивуюся міністрові юстиції О. Лавриновичу, колишньому секретарю НРУ, його байдужій позиції щодо учасників ОУН-УПА та підпільників, які за кращу долю України йшли на тортури і смерть. Якщо комісія буде дивитися на ті події очима майора СБУ Д. Вєдєнєєва, працівника архіву цієї установи, який стоїть на антиукраїнських позиціях, то ОУН-УПА ніколи не буде визнана воюючою стороною в Другій світовій війні. Неправда, що УПА – банди, які відбирали у населення хліб та майно, ватаги з насильно набраними людьми, зі звірячими методами роботи і т.д. Ці "горлорізи" мали масову підтримку місцевого населення.

Чому не засуджуються звірства псевдобоївок, совєтських спецслужб , "героїв чекістів", які вбивали, ґвалтували, грабували тощо? Виходить, есесівців та гестапівців слід шукати й таврувати, а "своїх" душогубів - зась! Зате ці "визволителі" мають в нашій державі великі "заслужені" пенсії і нагороди.

Поляки давно зрівняли в правах воїнів армій Людової і Крайової, хоч останні чинили звірства на Волині й Холмщині.

Коли, нарешті, наша влада потурбується про воїнів ОУН-УПА, підпільників і дисидентів українського руху? Пора нам мати свою національну гордість.

Василь Яківчик,
м. Городенка,
Івано-Франківська обл.

ХМІЛЬ НАРКОМІВСЬКИХ СТА ГРАМІВ

Офіційний Київ готує чергове промосковське шоу – урочисте відзначення 60-річчя так званого звільнення України. Демонструється посилена шана до ще живих офіцерів та генералів червоної армії. Виспівуючи дифірамби на честь „визволителів", продажні політологи і засоби масової інформації приховують той факт, що 22 червня цього року ми мали б звернути увагу на інший ювілей – 60-річчя одного з найбільш канібальських документів сталінської епохи.

Йдеться про позначений грифом „совершенно секретно" і підписаний народним комісаром внутрішніх справ Союзу РСР Лаврентієм Берією та заступником народного комісара оборони Союзу маршалом Георгієм Жуковим наказ № 0078/42: «О ликвидации саботажа на Украине и о контроле над командирами и красноармейцами, мобилизованными из освобожденных областей Украины".

Отож, читаємо: „Агентурной разведкой установлено: за последнее время на Украине, особенно в Киевской, Полтавской, Винницкой, Ровенской и других областях наблюдается явно враждебное настроение украинского населения против Красной Армии и местных органов советской власти. В отдельных районах и областях украинское население враждебно сопротивляется выполнять мероприятия партии и правительства по восстановлению колхозов и сдаче хлеба для нужд Красной Армии. ... Во многих районах враждебные элементы ... организовали в лесах "зеленые" банды, которые не только взрывают эшелоны, но и нападают на небольшие воинские части, а также убивают местных представителей власти. Отдельные красноармейцы, попав под влияние полуфашистского украинского населения и мобилизованных красноармейцев из освобожденных областей Украины, стали разлагаться и переходить на сторону врага. Из вышеизложенного видно, что украинское население стало на путь явного саботажа Красной Армии и Советской власти и стремится к возврату немецких оккупантов".

Як засвідчує документ, підписаний вищими ієрархами більшовицького режиму і схвалений самим Верховним Головнокомандуючим, Україна зустріла московських "визволителів" лютою ненавистю, рішучою непокорою, відчайдушною боротьбою. Звичайно, прагнення до повернення німецьких окупантів, приписуване українцям, - то чергова більшовицька нісенітниця. І балачки про якісь "зелені" банди - то теж звичайний пропагандистський трюк московського окупанта, якому потрібно було за всяку ціну оплюжити славних синів і дочок нашого народу, які не хотіли знову ставати колгоспними рабами. Те, що московські грабіжники і вбивці називали "бандами", було, насправді, всеукраїнським рухом опору. То були не розбійні групки на зразок червоних партизанів, а сотні та курені УПА - визвольники рідного краю. І в тій боротьбі українські лицарі завдавали сталінським зайдам відчутних, а нерідко нищівних ударів.

Як тільки на терені дій УПА з'явилися дивізії генерала Ватутіна, командування УПА вирішило розправитися з цим „героєм" так званого другого Сталінграду (битви під Корсунем-Шевченківським). Під час однієї з засідок, зробленої відділами командира "Енея", Ватутіна було смертельно поранено. Більшовики довго приховували від світу цей факт, що засвідчував неабияку потугу повстанців.

Таких блискучих перемог багато в історії УПА. Це й перелякало сталінську кліку, яка зрозуміла: сила українських повстанців у їхньому органічному зв'язку з народом. Ось чому перший пункт горезвісного наказу звучить так: „Выслать в отдельные края Союза ССР всех украинцев, проживавших под властью немецких окупантов".

Весь український народ мав опинитися в Середній Азії, на Соловках, в Якутії. Виселення мало початися після здачі державі урожаю. Операція мала проводитися тільки вночі, щоб жоден з членів репресованої сім'ї не зміг уникнути облави і повідомити тих, хто перебував в червоній армії. Мав бути встановлений суворий контроль над солдатами і командирами, вихідцями з окупованих німцями областей України. На кожного з них у спецвідділах заводилася окрема справа. Їхнє листування перевірялося не через цензуру, а через особовий відділ. До кожних п'яти військовослужбовців української національності прикріплювався окремий сексот. Згідно з тим же наказом для боротьби з УПА перекидалися дві каральні дивізії НКВД.

Ось так відбувалося "звільнення" України. Сьогодні багато чого змінилося в світі. Як мильні бульбашки полопали злісні антиукраїнських міфи. Однак несусвітня брехня про більшовицьке "звільнення" України реанімується ще й досі. І мета реаніматорів незмінна – зберегти статус України як російської колонії. Але вони забувають істину, давно усвідомлену нашим народом: правда у вогні не горить і у воді не тоне.

Василь Заєць

ВІТАЄМО!

Головний провід КУН вітає друга **Миколу Крука**, голову Житомирської ОО КУН з успішним захистом дисертації «Становлення та розвиток системи фізичного виховання учнів загальноосвітніх шкіл України» на здобуття наукового ступеня кандидата педагогічних наук за спеціальністю - загальна педагогіка та історія педагогіки. Бажаємо успіхів у подальшій науковій діяльності на благо України.

ХРОНІКА

День Героїв в Івано-Франківську

В Івано-Франківську за ініціативи міської організації Конгресу Українських Націоналістів і за сприяння місцевої влади відбулося 10-те ювілейне віче, приурочене до Дня Героїв. Священики УГКЦ, УАПЦ, УПЦКП поблагословили багатолюдне зібрання. Виступили на віче голова МО КУН Л. Слюсар, заступник міського голови О. Сич, голова братства ОУН-УПА Прикарпатського краю Ф. Володимирський, член МР КУН В. Попович, голова обласної „Просвіти" С. Волковецький, депутат облради О. Пендерецький, начальник військового гарнізону генерал-майор В. Полівода, голова Всеукраїнського братства ОУН-УПА М. Зеленчук, голова Київського „Меморіалу" Р. Круцик та інші. Понад тисячу учасників зібрання колоною з державними, партійними та прапорами блоку В. Ющенка „Наша Україна" пройшли центральними вулицями міста до символічного хреста, що у меморіальному сквері, де було відправлено панахиду, дано салют на честь героїв, які віддали життя за волю України. В голові колони йшли ветерани ОУН-УПА та ліцеїсти Прикарпатського військово-спортивного ліцею-інтернату.

Керівники міста, голови партій та громадських організацій поклали вінки та квіти до пам'ятників героїв, меморіальних дошок Євгена Коновальця і Степана Бандери, на могили Січових стрільців.

Прес-служба Івано-Франківської ОО КУН

Члени Конгресу на Січеславщині ламають інформаційні греблі!

Січеслав (нині Дніпропетровськ) все ще оповитий комуністичними міфами, зокрема про суто західноукраїнський, „галичанський" характер УПА. За закритих місцевих архівів дослідникові цієї теми треба мати неабияку мужність, наполегливість і терпіння. І це не перебільшення: 18 лютого 2004 р. від пострілу загинув Дмитро Куделя – молодий талановитий історик, письменник, публіцист, який стояв біля початків створення місцевого Конгресу. Він був одним із перших, хто розпочав ще наприкінці 80-х рр. дослідження історії ОУНівського підпілля 1940-х рр. на Січеславщині.

Пам'яті Дмитра Куделі була присвячена студентська науково-практична конференція „Націоналізм і сучасність", яка відбулась у Січеславі 15 травня ц.р.

Ґрунтовною була доповідь голови Запорізької МР КУН Юрія Щура, який познайомив присутніх з результатами своїх досліджень українського повстанського руху на сході і півдні України. Його праця ніби продовжує перервану роботу Д. Куделі у цій царині. Численні факти, що їх наводив Ю. Щур, переконливо засвідчують певну розвиненість і розгалуженість підпільної мережі ОУН на наших теренах упродовж 1941-43 рр.

Цікавих питань торкнулись у своїх виступах член молодіжної референтури ДОО КУН Артур Середін (доповідь „Смерть в розумінні вояків УПА" і студентка ДНУ Тетяна Антонова (доповідь „Жінки в ОУН"). Про свою роботу в підпільній групі ОУН містечка Верховцевого розповів присутнім почесний гість конференції, ветеран визвольних змагань Микола Невидайло.

Максим Кравець,
член КУН, м. Січеслав

Рівнян називали петлюрівцями

Цьогорічне вшанування 125-річчя від дня народження Головного Отамана армії УНР відбувалось особливо урочисто.

З доповіддю про життя С. Петлюри виступив професор Гурій Бухало, який привернув увагу присутніх до рівненської сторінки діяльності Головного Отамана, наголосивши на тому, що рівняни назавжди зберегли добру пам'ять про отамана. Народний депутат України Василь Червоній у своєму виступі назвав Симона Петлюру символом мужності і патріотизму, згадав добрим словом усіх полеглих за волю України, висловив впевненість, що після обрання українського Президента, окрім Рівного, пам'ятники Симону Петлюрі постануть і в Києві, і в Полтаві.

Після покладання квітів до монумента Симону Петлюрі відбувся концерт української патріотичної пісні та хода молоді зі смолоскипами і свічками вулицями Рівного. Похід завершився біля могили генерал-хорунжого армії УНР Василя Тютюнника. Учасники походу проголосили на могилі соратника Симона Петлюри Василя Тютюнника молитву українського націоналіста.

Сергій Степанишин

Усунути олігархів від влади

Жителі Косівщини провели народне віче протесту проти антиукраїнської влади й прийняли звернення до Президента. Ось деякі уривки з нього:

Якби ви, пане Президенте, прочитали книжку Дмитра Чобота "Нарцис", то не призначили б адвоката Медведчука на посаду глави президентської адміністрації. Хіба мали ви моральне право призначати на таку високу посаду того, за кого проголосували лише 6% виборців?

Висловлюємо рішучий протест проти наступу на свободу слова в Україні, права людини і демократію. Припиніть антинародний марафон із закриттям газети "Сільські вісті", радіо "Свобода", п'ятого каналу телебачення та „Української правди".

Під час поїздки Рівненщиною Ви висловились приблизно так: "Олігархи, які перебувають при владі в уряді й Верховній Раді, в основному, лобіюють там власні інтереси і не займаються вирішенням загальнодержавних проблем народу." Очікуємо на конкретні заходи."

Підписав звернення за дорученням 2-ох тисяч учасників віча - голова координаційної ради Кутського осередку блоку "Наша Україна" ***Я. Вакалюк.***

ЄЕП: НАС ПОЧИНАЮТЬ ДУШИТИ

ЄЕП однозначно вигідний Росії, це її політичний і економічний виграш і перемога над Україною.

Ще не встигли москвофіли у Верховній Раді ратифікувати договір про так званий ЄЕП, як Москва розпочала демонстрацію того, що ж це таке на практиці. Російські нафтові фірми, що володіють усіма нафтопереробними заводами України, в черговий раз вирішили збагатитися за рахунок українців. Всупереч усім статтям договору про ЄЕП, де йдеться про зону вільної торгівлі, російські магнати підняли ціни на бензин до небес. У Росії для російських споживачів вони такого не роблять. Але подорожчання пального – це початок подорожчання всіх товарів і послуг. Російські нафтобарони поводяться так нахабно, тому що знають, - Україна не має інших джерел постачання енергоносіїв. Прихід каспійської нафти в Україну блокується п'ятою колоною Москви, це угруповання в системі нинішньої влади постійно намагається заблокувати роботу нафтопроводу „Одеса-Броди" і передати його тим-таки російським фірмам. Отже, восени на нас чекає стрімке зростання цін як перший наслідок ЄЕПу. Це розуміють і в оточенні деяких претендентів на президентське крісло в Україні. Щоб не відповідати за пов'язану з ЄЕПом осінню економічну катастрофу, за чутками з Банкової, політтехнологи Кучми і Януковича розробляють план так званої „російської моделі" передачі влади за прикладом комбінації Єльцин-Путін. Себто Кучма піде у відставку, призначивши Януковича виконуючим обов'язки президента, а в серпні в. о. проведе дострокові президентські вибори за знайомим нам сценарієм.

ЄЕП дуже швидко стане для нашого народу символом злиднів, занепаду і безнадії. Вимагаючи від України виконання шкідливих для неї вимог, росіяни самі не збираються виконувати угоди по ЄЕП, якщо вони бодай трохи обмежують їхні інтереси.

Зокрема, нещодавно українська цивільна авіація, компанія „Аеросвіт – Українські авіалінії" наразилася на заборону для своїх літаків пролітати над територією Росії, виконуючи рейси Київ-Пекін. Нині наші авіалайнери змушені обминати Росію, що подовжує відстань і впливає на подорожчання маршруту. Всупереч усім міжнародним нормам, не кажучи вже про засади договору про ЄЕП, „братки" вимагають з українців грубі гроші за дозвіл. І заробляють на цьому, не докладаючи жодних зусиль, до 300 млн. доларів на рік. Йдеться про нахабну сваволю тих, хто переконаний (на жаль, вони мають рацію), що ЄЕП створений виключно для добра Росії, а не для вигоди України, Білорусі та Казахстану.

ЄЕП нічого не дав і не дасть Україні, а вже багато у нас забрав. Причому, забрав те, що становить основу буття будь-якої нації. Ми вже втратили значну частину наших морських просторів. Кучма і його оточення й досі не сказали чесно народові, що Керч-Єнікальський канал не належить Україні, що ми більше не є в цьому регіоні транзитною державою.

А встановивши контроль над цією протокою, Росія вимагає, щоб в Азовському морі було проведено кордон з урахуванням нового статусу каналу. Це означає, що, якщо раніше Україні мало б належати 70% Азовського моря, то тепер, після втрати позицій в Керченській протоці, лише 50%. А на шельфі цього моря багатющі родовища нафти й газу. Крім того, за новою схемою російська акваторія починатиметься між українських берегів, і українським кораблям доведеться її оминати. Російські води будуть починатися під Маріуполем.

Надходить новий етап нашого життя, етап нещадного визиску українців Москвою через механізми ЄЕП. Водночас ЄЕП на багато років скомпрометував Україну перед Європою, де це сприйняли, як капітуляцію Києва перед Москвою. Кордони Європи стають для нас все нездоланнішими. Натомість нас штовхають на схід, до Сибіру, на освоєння російського „сєвєра", де доведеться працювати тяжко й за копійки. То що ж робити? Відповідь надзвичайно банальна: боротися. Бо людство не вигадало іншого способу забезпечення свободи, процвітання та справедливості.

СПОМИНИ

Москалі всіх перевершили

Бачила я польські, німецькі порядки. Але москалі всіх перевершили. Були це 40-і роки. Стояв у нашій хаті їхній штаб - в одній із кімнат жив „гебіст", у другій – підполковник. Імен їхніх не знаю. Нас із сім'єю було вигнано до стодоли. Ночами ми прислухувалися до гуркоту машин. То були години смертників. Одних привозили, інших – забирали. Ні імен, ні слідів... Лише німі свідки – дев'ять чорних ям, накритих дошками, і невеликі дверцята, через які заводили і виводили людей. Довкола ям – колючий дріт і сторожові вишки.

Уранці смертникам варили горох у відрах - хробаки спливали. Але і цю їжу їм не давали, цідили лише саму воду з гороху у бляшанки і подавали десь туди, під землю, стогін людський вгамовуючи на хвилини...

Ніхто із сільських не навертався на подвір'я. Та одного разу прийшла жінка із хлопчиком на руках. Вона вмовляла «гебіста» вислухати її. Вті ями було забрано її чоловіка – вчителя із Чернятина.

Згадався мені той бранець. Мав у руках у дуже гарних рамках образ – тризуб, якого москаль кинув під поріг і почав топтати. Я виблагала у нього рамці, які він кинув мені, як собачаті. До сих пір ті рамці зберігаються в нашій родині.

Можна було здогадатись, що чекає на вчителя. Не вірилось, що москаль зглянеться на сльози жінки. Але він оглянув її з ніг до голови і запросив до хати. Довго не виходила звідти. Привели чоловіка. Він узяв дитину на руки і дуже плакав. Жінка почала допитуватися його: „То іти мені, чуєш?! Іти?!" Чоловік відповів: „Іди!" За життя вчителя „гебіст" запросив таку ціну - на кілька тижнів сказав їхати жінці з ним до Снятина. На красу її злакомився. Чоловіка таки відпустив.

Сина-москалика народила потім Марія. Назвали його Юрком. Він не знав, хто його батько. А чоловік Марії вважав його своїм рятівником.

Жили смертники у нас ціле літо. Восени забрали їх „чорним вороном" і в Незвіську розстріляли.

Минуло років десять по війні. Побачила я одного разу на чорних ямах-землянках чоловіка, що годину стояв і дивився в їхні смертельні пащі. Я підійшла і пізнала в ньому вчителя - він плакав.

Ольга Буговська,
с. Серафинці,
Івано-Франківська обл.

Як більшовики з'яничарювали дітей

Пригадався більшовицький кінофільм про те, як батько і мати довгі роки жили під чужим прізвищем в іншому місті, щоб їх не розстріляло чека за те, що були до революції купцями. Їхній син, вихований радянською школою, засуджує батьків і здає в ОГПУ.

У 1955 р. я, як політв'язень, засуджений на 25 років, лежав в урологічному відділенні Норильської гулагівської лікарні. Біля мене лежав німець з Одещини – з колоністів. Звали його Карлом. До війни 1941 р. він закінчив педагогічний інститут, працював учителем на Одещині, одружився на українці, мав двоє дівчаток. По мобілізації його не взяли до Червоної Армії – як білобілетчика. Коли в 1941 р. прийшли на Одещину німці, Карл, щоб прогодувати сім'ю, працював перекладачем в різних окупаційних німецьких установах. У 1944 р. на Одещину повернулися більшовики. Карл, не відчуваючи за собою злочину, не відступив з німцями, залишився на Одещині. Та його відразу заарештували, звинувативши в співпраці з німцями і засудили на 15 років таборів. Він відбував каторгу в Норильську, підтримуючи проходидні зв'язки з дружиною і дітьми. Карл відбував покару, жінка вчителювала, а діти вчилися і після закінчення десятирічок вступили до ВНЗ м. Одеси, не листуючись з батьком- „фашистом".

Рідна Карлова сестра теж жила на Одещині разом з його сім'єю. Вона випадково перехопила листи його доньок до мами, дружини Карла, і переслала в Норильський табір. У листах дочки корили матір - чого вона вийшла заміж за фашиста, негідника і зрадника. Показуючи мені ці листи, Карл плакав, говорячи крізь сльози, що він їх врятував від голоду в 1942-1943 рр. Отака йому від рідних дітей дяка. В тій Норильській табірній лікарні і помер мій приятель Карл, німець з Одещини.

В 1970 р. в м. Броварах я був у залі нарсуду, де розглядалася справа сина, що вбив свого батька. Для захисту вбивці на суд з'явилися представники з роботи: від колективу, парткому, профкому і виправдовували вбивцю-сина. Батька характеризували як п'яницю, що бив маму, тому потрібно вбивцю виправдати і звільнити від кари. У відповідь прокурор говорив: „ Але ж син - вбивця рідного батька. За законами цивілізованого світу вбивцю батька карають на смерть. Коли він підняв руку на рідного батька, то підніме на кожного з вас. Це злочинець-вбивця, якому не може бути виправдання."

Отака вона - більшовицька мораль.

ЗБУДУЙ СОБОР У ДУШІ

Постане Храм на місці повстанської каплиці

На півночі Тернопільщини в гірській частині Шумського району навесні 1943 р. зродилась Антоновецька Повстанська Республіка. Її діяльність в умовах жорстокої боротьби з німецькими та московськими окупантами тривала до квітня 1944 р. Окремі ж боївки перебували у цих краях до 1959 р.

Одним з базових сіл цієї Республіки було село Велика Іловиця, що неподалік повстанського лісового табору „Крука" (Івана Климишина), в якому певний час дислокувався головний штаб Південної ВО УПА-Північ „Богун" під командуванням легендарного „Енея" (Петра Олійника).

У повстанському містечку, крім штабного будинку, п'яти шпказарм, медсестринської школи, лікарні, їдальні, зброярні, кузні, складу, конюшні, гаража для трофейних автомашин, була ще й невелика церква, в якій служив повстанський священик о. Іларіон.

У селі Велика Іловиця, в хатах якого постійно перебувала на постої повстанці, теж була каплиця, у якій о. Іларіон і священик з села Антонівців відправляли Службу Божу, благословляючи повстанців на бойові походи. Селянам найбільше запам'яталося богослужіння, що відбулося тут 3 червня 1943 р. у день Вознесіння Христового, коли святилася зброя повстанських підрозділів куреня „Крука" і сотні „Яворенка", які того ж вечора пішли в похід на Східну Україну. В пам'яті кожного старожила села збереглась також дата 29 червня того ж року, коли відбулася Служба Божа у капличці, а відтак – освячення, висипаної перед тим символічної могили та урочини з нагоди 2-ї річниці проголошення Акту про відновлення незалежності України, на яких виступали „Еней", „Крук", „Кропива", повстанський політвиховник „Максим" та інші.

На жаль, московські опричники знищили цю капличку. Спалили вони й церкву у селі Антонівцях, а храм у сусідній Малій Іловиці, споруджений її мешканцями як пам'ятник селу-жертві, спаленому червоними „визволителями" 6 травня 1944 р., та односельцям, вбитим окупантами під час цієї трагедії, підпорядкували московському патріархату.

Отож, не бажаючи молитися мовою тих катів, які свого часу поглумилися над їхніми оселями та рідними, частина парафіян домоглася відкриття у с. Велика Іловиця храму, підпорядкованого Українській Автокефальній Православній Церкві. Нині богослужіння тимчасово відбуваються у селянській хаті, подарованій парафіянам колишньою зв'язковою начальника штабу УПА-Південь „Кропиви" (Василя Процюка) Надією Тернюк „Трояндою" та її братом Митрофаном Попиком.

Кілька років тому церковна громада УАПЦ розпочала будівництво своєї Церкви на місці знищеної повстанської капличкі. Її спорудження планувалося завершити до 60-ліття УПА. На жаль, не вистачило коштів і будівельні роботи уповільнилися. Тим часом попи московського патріархату та їхня паства з Почаєва і навколишніх сіл чинять спротив будівництву храму.

Тож і змушені парафіяни просити поборників національної Православної Церкви посприяти у наданні фінансової допомоги.

Завершення будівництва згаданої церкви взяв під свій патронат Конгрес Українських Націоналістів.

Пожертви просимо перераховувати:

Шумське відділення Тернопільської філії комерційного банку „Приватбанк", код 21161919, МФО 338783, рахунок 0270326005 Петрук Микола Пантелеймонович (на будівництво церкви)

Провід Тернопільської ОО КУН

Зрадив його шрам на обличчі...

У часописі „Нація і держава" за 2 березня прочитала статтю, яку подав пан Станіслав Савків „Про НКВС, бандерівців і рідну мову", де згадується село Бариш Бучацького району. Про напад на це село енкаведистів, переодягнутих у форму бандерівців, які спалили польські оселі і вбили невинних людей, мені відомо. Я була зв'язковою у цьому селі командира боївки СБ «Богуна» - Галюка Євгена (про нього згадується у моїй книжці «Хтось розсипав червоні коралі»). Про цей злочин мешканці Бариша перешіптувались з осторогою, бо достеменно знали, що це зроблено енкаведистами, щоб розпалити ненависть між українцями та поляками. Було багато змішаних родин, пов'язаних релігійним шлюбом, як у батьків п. Станіслава. Таке ж сталося у моєму селі Ромашівці Чортківського району. Після закінчення війни з фронту повернулися двоє братів поляків - Юзько і Янко Адамики. Мати в них померла до війни, господинею дому була Ганна - дружина Янка. Вона походила з української патріотичної родини. Сестра Юзька і Янка теж була одружена з українцем. В садибі Адамиків часто квартирували повстанці. Одного ранку рознеслась вістка селом, що вночі бандерівці напали на родину Адамиків. Забрали одяг, взуття, годинник, сало та багато чого іншого. Щоб застрашити, стріляли у стелю та стіни. Господиня дому Ганна звернулась до мене з образою: „Ми у своєму домі приймаємо повстанців, адже більшовики наш спільний ворог, то за це нам так віддячили". Мені важко було переконати потерпілу, що коли повстанці приходять у село, то про це знають зв'язкові, станичні і не дозволили б ображати людей, які дають їм притулок, діляться з ними чим можуть у ці важкі часи. Невдовзі Адамики самі переконалися, що це були енкаведисти, поміж ними було обізнано того, хто для построху стріляв у хаті. Зрадив його шрам на обличчі. Впізнали, та страх заставляв мовчати.

Марія Штепа, м. Чортків

На Зелені свята

День Святої Живоначальної Трійці відзначали православні і греко-католики. В Україні це одне з найбільших свят, яке має також назву Зелені свята.

Трійця, або П'ятидесятниця відзначається на п'ятидесятий день після Воскресіння Христового на честь сходження Святого Духа на апостолів у вигляді вогненних язиків.

За переказом, сповнившись Святим Духом, Петро й інші апостоли почали славити Бога різними мовами, які раніше не знали. Це так вразило людей навколо (здебільшого іудеїв), що багато увірували в Ісуса Христа, і того ж дня близько трьох тисяч людей прийняли Святе Хрещення. Відтоді кількість християн щодня збільшувалася.

Свято Трійці, власне кажучи, є днем встановлення Церкви Христової. На п'ятидесятницю заведено зривати гілочки берези, тополі, липи, різні трави та квіти: материнку, чебрець, полин, лепеху тощо. Ними прикрашають своє житло, святять у церкві.

У давнину наші пращури пов'язували Зелені свята з буянням і живосиллям природи, в яку вони свято вірили. Ця віра передалася і нам. Тому йдемо на Трійцю до церкви і освячуємо зілля, віримо в йо-

КЛАСИКИ ПОВЕРТАЮТЬСЯ, АЛЕ ПОМАЛУ

Комітет з Національної премії України імені Тараса Шевченка презентував книги серії "Бібліотека Шевченківського комітету".

Як зазначив голова комітету Іван Дзюба, мета цього проекту – оживити в пам'яті читачів імена і творчість класиків, а також нових лауреатів, адже їхні твори виходять невеликими тиражами. Серед труднощів на шляху здійснення масштабного проекту – проблеми не тільки фінансові. По-перше, зазначив І.Дзюба, в минулому траплялися непоодинокі випадки кон'юнктурного присудження високої премії творам пересічним або й таким, що компрометували її та й усю українську культуру взагалі. Так що видавничій раді серії доведеться здійснювати зважений відбір. По-друге, в деяких випадках твори, відзначені Шевченківською премією, були, може, і не найкращими в доробку відповідного автора, – вони стали своєрідним приводом для того, щоб дати гідну оцінку всій сукупності його літературних чи мистецьких досягнень. Тут видавці матимуть змогу подати його творчість ширше і тим самим внести певні корективи в оціночні аспекти. Нарешті, по-третє, серед лауреатів Шевченківської премії – такі визначні особистості, як Павло Тичина, Микола Бажан, Володимир Сосюра, чия громадянська і творча доля складалася вкрай драматично... Перепрочитання їх здійснюється поволі, і тут потрібні нові видання з публікацією найкращих, часто заборонених творів ...

Вже вийшли друком книжки: М. Бажан *„Політ крізь бурю"* , Ю. Збанацький *„Хвилі", „Єдина"* , П. Жур *„Труди і дні Кобзаря"*, М. Стельмах *„Чотири броди", „Гуси-лебеді летять", „Щедрий вечір"* – у 2-х томах, В. Сосюра *„Всім серцем любіть Україну"*, Співає "Думка", А. Кушніренко *„Веселкові передзвони"*. На поліграфічному виконанні перебувають книги Р. Андріяшика, М. Руденка, В. Касіяна. Цього року "Бібліотека Шевченківського комітету" поповниться виданнями В. Базилевського, І. Вільде, В. Симоненка, Г. Тютюнника, А. Дімарова, С. Пушика, М. Вінграновського, А. Малишка... 2005 р. планується видати твори В. Земляка, П. Тичини, В. Шевчука, Ліни Костенко, Ірини Жиленко, І. Калинця, Р. Іваничука та багатьох інших. Щороку кількість видань зростатиме, найбільше місця відведено, звісно, художній літературі, але побачать світ і твори композиторів, художників. А на перспективу Комітет підготував літературно-мистецький проект, присвячений 200-річчю від дня народження Тараса Шевченка, яким передбачається видання творів понад трьохсот Шевченківських лауреатів.
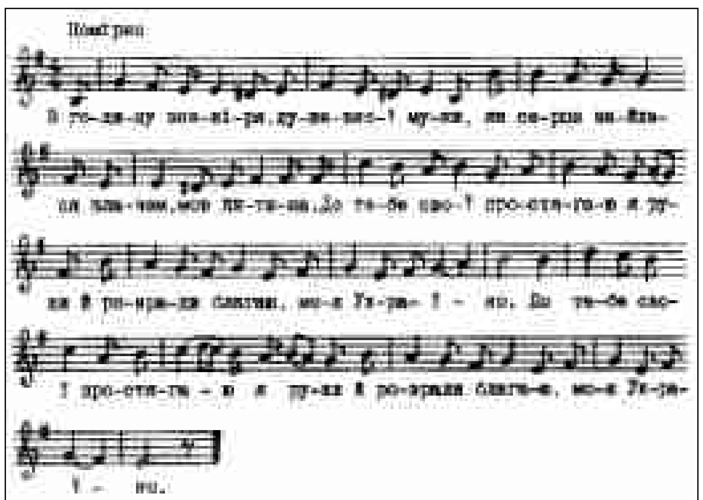
"Бібліотека" хоч трохи сколихнула штиль у книговидавництві, - каже голова редакційної комісії Павло Загребельний. - Хоча тиражі й невеликі: що таке 5 000, коли тільки шкіл на Україні більше 20-ти тисяч? До того ж, видання серії здійснюється в рамках Програми випуску соціально значущих видань, яку координує й фінансує Державний комітет інформаційної політики, телебачення і радіомовлення України, тому її не можна продавати, а лише дарувати бібліотекам і школам. Звідси й проблема – буква химерного закону не дає змоги видавцям навіть додруковувати додатковий тираж..."

Конгрес-інформ

УКРАЇНІ

Спекотне літо І964 року. Я – студент Тернопільського музичного училища, літую-розкошую у матері. А жили вони тоді на станції Помічній Кіровоградської області. Приїхала з Миколаєва і сестра Ольга з двома крихітними донечками-близнючками. Я взяв їх на руки і пішов у степ.

Був кінець червня чи початок липня, бо безкраї пшеничні лани ще зеленіли і сива, розрита шукачами скарбів чи то скіфська чи козацька могила пливла по тому зеленому морі гейби запорозька чайка. (Батько розповідали, що коли могилу розрили, то замість скарбу знайшли скелети, складені по колу, череп до черепа. І біля кожного скелета лежала шабля). Я не знав, що через рік мене арештують "за приналежність до підпільної націоналістичної організації", але душа моя вже знала. Їй було невимовно сумно, і вона почала співати, мелодія і слова народжувались водночас. І коли я з племінницями на руках прийшов додому, пісня була вже не лише готова, а й викінчена, бо відтоді я не змінив у ній ні ноти, ні слова…

За кілька днів перед арештом я був у Києві, відвідав Івана Світличного. Мене уже "пасли" кадебісти, та й біля Іванового під'їзду стояли вони, мов почесна варта біля Ленінового мавзолею. Це була своєрідна психологічна атака, залякування жертви перед її арештом.

Іван підійшов до вікна. "Стоять", – мовив, зітхнувши. "Ну і нехай стоять. А ти, Миколо, співай". Я заспівав "Україні". Пісня Світличному сподобалась, він попросав заспівати її ще раз і записав на магнітофонну стрічку...

Микола ЛИТВИН

ПІСНІ ВОЛІ

В годину зневір'я, душевної муки,
Як серце зайдеться плачем, мов дитина, –
До тебе свої простягаю я руки
Й розради благаю, моя Україно.

В годину, коли в двоєборстві зі світом,
Що хоче й мене запродати Каїну, –
Як руки і розум не хочуть служити, –
Ти сили вливаєш мені, Україно.

Як сонечко кине проміння ласкаве,
І щастя на хвилю до мене прилине,
Мене обіймаєш дівчам нелукавим,
І пісню співаєш мені, Україно.

КОЛОНКА ПОЕТА

ХТО МИ?

Багаті є і є голодні,
І Правда нищиться свята.
Як і Сосюра, так сьогодні
Кажу: - Чи є у нас мета?
О, ні! Її у нас немає.
Ми - у брехні, в полоні чвар.
Мене, Вкраїну розпинає
Грабіжник, зайда, яничар.
Із піною у роті цвенька
Якась з багнюки бузина.
Мою Вкраїну і Шевченка
Все брудом облива вона.
Ми - раби... Може, ідіоти?
Все слухаєм та мовчимо,
Бо на словах лиш патріоти, -
Самі впряглись в чуже ярмо.
Багаті є і є голодні,
І Правда знищена свята.
До всіх звертаюся сьогодні:
Хто ми? Чи є у нас мета?

ДЕРЖАВНИМ ГРАБІЖНИКАМ

А мій народ вже вам не сіра маса, -
Доволі натерпівсь знущань і мук.
Нам мало слова гнівного Тараса, -
Потрібні вже і Гонта й Кармелюк!
Мене думка ятрить невесела,
Бо настала печальна пора:
То не просто зникають в нас села, -
Україна моя вимира!
Однак моїй Вкраїні не померти:
Грабіжників чека вже ешафот.
Приходять і відходять президенти, -
Та вічно залишається народ.
І буде Наша Україна,
І переможе Наш Народ.
Нас не поставить на коліна
Орда кучмістів і заброд!

Володимир Капустін,
член НСПУ, м. Київ

Чи будем по-своєму глаголить?

Нещодавно до нас зайшла сусідка і почала розказувати, що у будинку поганий під'їзд і треба здавати гроші на його ремонт. Коли мама відповіла їй українською мовою, то сусідка дуже зраділа і сказала, що вона давно не говорила українською мовою. І справді, у Києві багато людей, які знають українську мову, але чомусь говорять російською. Я не розумію, чому? Так не можна. Люди мають розмовляти рідною мовою в усіх містах України, а тим більше у столиці. Якщо вони приїхали з Росії чи ще звідкись, то хай спочатку вивчать державну мову, а не показують свою неповагу до неї. Якщо люди добре знають українську, але намагаються говорити російською, то часто виходить такий суржик, що неприємно слухати. Деякі вчителі у нашій школі так говорять.

Олександр Парьоха,
учень 7-го класу, м. Київ

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Відповідно до Закону "Про звернення громадян" усі мають право на індивідуальні або колективні звернення до органів державної влади, органів місцевого самоврядування.

Звернення громадян – це викладені в письмовій чи усній формі скарги, пропозиції, заяви, клопотання тощо.

До рішень, дій (бездіяльності), які можуть бути оскаржені, належать такі, внаслідок яких порушено права, законні інтереси громадянина (групи громадян); створено перешкоди для здійснення громадянином своїх прав, свобод та законних інтересів; на громадянина незаконно покладено які-небудь обов'язки або незаконно притягнуто до відповідальності.

Звернення має бути чітко сформульоване, викладене письмово з дотриманням такої логіки викладу: опис проблеми (детально, але без емоцій); чи були спроби вирішення проблеми і що з цього вийшло (куди вже зверталися, які рішення отримали, і чому вони не відповідають вашим інтересам); яким чином хотіли б вирішити проблему; хто представляє інтереси територіальної громади у відносинах з посадовою особою чи органом місцевого самоврядування, до яких ви звертаєтесь; підписи, прізвища, імена, адреси, контактні телефони.

Звернення може бути подано до канцелярії або особисто посадовій особі під час прийому громадян, переслане поштою, замовним листом. Ви маєте залишити собі копію звернення з відміткою канцелярії чи номера реєстрації в книзі звернень або квитанцію про відправлення поштою.

Подане вами звернення має бути розглянуте посадовою особою, і вам має бути надіслано письмову відповідь не пізніше ніж через місяць. Якщо ви отримали позитивну відповідь, тоді вирішення питання береться під контроль відповідних органів. Якщо ви отримали відповідь, що дане питання не відноситься до компетенції органу, до якого ви звернулись, тоді у відповіді має бути зазначений орган, до якого ви маєте звернутись.

Ви можете звернутись до депутата міської ради із відповідним зверненням, а також відповідно до відділу міської ради. Депутати місцевої ради повинні допомогти вам більш детально окреслити проблему та ініціювати розгляд вашого питання від свого імені у комісіях ради та під час роботи у пленарному режимі. Але навіть в цьому випадку рішення може "не пройти" або буде ухвалене в іншій формі, ніж ви подавали. І, на жаль, якщо під час розгляду питання по суті було дотримано усіх процедурних норм, то ви не зможете більше ніяким чином вплинути на цей факт.

Ви маєте право оскаржити в суді результати розгляду і навіть домогтися позитивного результату, що зобов'язуватиме міського голову прореагувати на ваше звернення по суті.

ПАМ'ЯТАЙТЕ! Забороняється переслідування громадян, членів їхніх сімей за подане звернення. Вас не можуть примусити до подання звернення чи підписання колективного звернення або участі в акціях підтримки звернень.

Посадові особи, винні у порушенні законодавства про звернення громадян, несуть цивільну, кримінальну, адміністративну відповідальність, передбачену законодавством України.

Детальніше: Закон України "Про звернення громадян", "Про місцеве самоврядування".

Регіна Дацюк

ГЕНЕРАЛ – ПЕРЕМОЖЕЦЬ

У червні 2004 року виповнюється 85 років від часу знаменитої Чортківської офензиви (наступу), коли Українська Галицька армія завдала нищівної поразки польському війську, відстоюючи суверенітет і цілісність Західно-Української народної республіки (ЗУНР). Так вже склалося, що різноманітні „брати" привчали українців пам'ятати лише прикрі історичні невдачі, забуваючи про славетні перемоги.

Чортківська офензива пов'язана з ім'ям генерал-хорунжого української армії Олександра Грекова. То була непересічна людина родом з Чернігівщини, ветеран Першої світової війни, генерал-майор російської імператорської гвардії, вихователь дітей імператора Миколи II, а згодом один із найуславленіших українських полководців, військовий міністр УНР і командувач УГА.

Цій шляхетній людині неможливо дорікнути найменшою корисливістю, він прийшов до українського війська генерал-майором і закінчив службу генерал-хорунжим, себто не отримав ніякого підвищення, пережив вимушену еміграцію, підступний арешт та незаконне ув'язнення в радянській тюрмі, а тепер, в нинішній неукраїнській Україні Кучми, ще й забуття.

Олександр Греков наприкінці 1917 року очолив 2-гу українську Сердюцьку дивізію, що була сформована з синів заможних українських селян, добре навчених та забезпечених всім необхідним для виконання своїх військових функцій. То був відмінний людський елемент: дисциплінований, патріотичний, відпорний на будь-яку проросійську та комуністичну пропаганду. По тому Грекова призначають начальником штабу Київського військового округу. То був дуже тривожний для держави період. Червоні російські війська Муравйова і Антонова-Овсієнка наступали на українську столицю. Генерал Греков запропонував кілька планів війни проти більшовиків, але військовий міністр М. Порш (адвокат за фахом) відхилив їх. Греков був змушений піти зі служби. У березні 1918 р. він повертається на посаду заступника військового міністра, але Скоропадський звільнив Грекова, якого він уважав запеклим українським самостійником. Генерал намагається створити таємну офіцерську спілку „Батьківщина", щоб зберегти національні офіцерські кадри.

Під час антигетьманського повстання, Грекова призначають командувачем повстанських з'єднань півдня України. Після повернення військ Директорії до Києва, Греков стає військовим міністром. Однак 27 січня 1919 р. на відкритті Трудового конгресу генерал виголошує промову, де піддає жорстокій критиці результати соціалістичних експериментів в армії і державі.

Греков попереджав про наступ червоних на Київ і вимагав надзвичайних заходів: «Якщо ми не утримаємо Київ, то ми не утримаємо і свою державу, і ніхто з нами не буде більше рахуватись». Цей виступ налякав багатьох політиків, а Петлюра, запросивши Грекова до себе, закинув йому, що він виступив не як військовий міністр, а як керівник держави. 6 лютого Київ знову було захоплено червоними. Нарешті щось збагнули й політикани. Намагаючись врятувати ситуацію, вони негайно призначили Грекова наказним отаманом, себто командувачем Збройних сил УНР.

Генерал розпочав реформу війська. Він відмовився від таких проміжних ланок, як полк і дивізія. Вищим з'єднанням ставав корпус (від 2 до 5 бригад), де кожна бригада нараховувала по 5 батальйонів. В силу обставин, генерал Греков зміг здійснити свої задуми не в армії УНР, а в Українській Галицькій армії, де бригадно – корпусна структура спрацювала блискуче під час Чортківського наступу. Перед тим генерал змушений був знову піти у відставку. Він переїхав до Галичини, де мешкав інкогніто в місті Станіславі (Івано-Франківськ). Згодом президент ЗУНР доктор Євген Петрушевич призначає генерала командувачем УГА. Греков командував УГА тільки місяць, але то був справді зоряний час в його кар'єрі полководця. Під Чортковом галичани під орудою Грекова гнали польське військо аж до Львова. Авторитет Грекова був величезний. Військовики-галичани казали вголос, що Греков має очолити цілу українську державу й довести війну за незалежність до переможного закінчення. Але внаслідок політичних інтриг Грекова звільнено з посади командувача УГА. Генерал-хорунжий виїхав на еміграцію до Румунії, де швидко став визначним лідером місцевого українства. Це викликало підозру румунського уряду, і

Греков виїджає до Відня, де починають ся еміграntські поневіряння колишнього аристократа. Врешті він отримав австрійське громадянство, але у 1945 р. його, вже 70-річного схопили радянські агенти і таємно вивезли до СССР. Старого генерала до 1949 р. утримували і допитували у Києві в Лук'янівській в'язниці, а в липні 1949 відправили для відбуття покарання в концентраційний табір Озерний.

Гебісти були переконані, що ця людина не витримає в таборі й кількох місяців, бо умови перебування страшенно важкі й для молодих, а генерал-хорунжий мав вже 74 роки. Коли його привезли в зону, сотні українських політв'язнів ніби ковтнули свіжого повітря, адже перед ними була жива легенда, славетний український генерал, представник української армії, що була розбита, але не капітулювала. Ніби „повіяв вітер степовий" і ще раз нагадав, що українська ідея невмируща, що Україна була, є і буде. В цьому ж таборі перебував інший видатний українець, глава української греко-католицької церкви Йосип Сліпий. Коли до влади прийшов Хрущов, в СССР розпочався період „реабілітанса". Греков виграв свій останній бій проти ворогів української державності, маючи вже 81 рік, - не зрікся і не зламався. Тримати й далі таких людей, як Сліпий і Греков, у концтаборі було небезпечно, адже то була жива й наочна українська націоналістична агітація. Через те їм дозволили виїхати з СССР. Отже, генерал-хорунжий вистояв і завдав радянській владі останнього дошкульного удару. Він повернувся до Австрії, де читав лекції про правдиву ситуацію в СССР. Генерал – переможець прожив ще два роки у Відні, де його й було поховано після смерті.

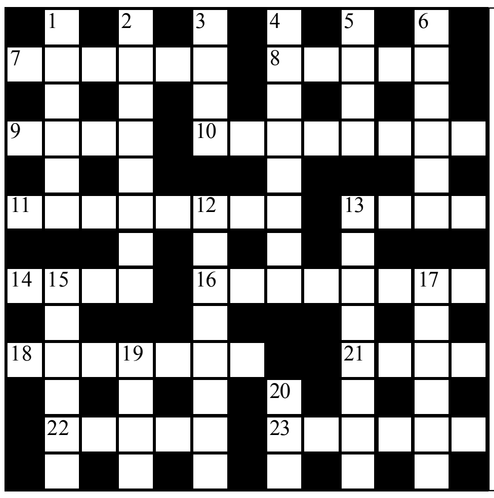
Наближається річниця славетної Чортківської операції. А в місті Києві немає жодної згадки про ці події і про легендарного українсь- … На бу- … ва обо- … огруддя … ових ді- … атутіна, … дь сла- … их гене- … Греко- … це про … будуть, нарешті, вулиці та площі, названі на честь генерал-хорунжого УНР та ЗУНР Олександра Грекова, на честь українських перемог.

А тоді, на початку 1918 року, Греков мав цілковиту рацію, вважаючи, що Українську державу міг врятувати лише твердий військово-націоналістичний лад.

Микола Чорноморенко

Календар українського націоналіста

1 червня - Міжнародний день захисту дітей.
1 червня 1630 р. - Тарас Трясило розгромив польське військо біля Переяслава.
1 червня 1891р. - помер Василь Мова (Лиманський) - український поет і письменник Кубані.
2 червня 1653р. - перемога військ Богдана Хмельницького над польським військом у битві під Батогом.
2 червня 1888р. - народився український письменник Кость Буревій.
2 червня 1936р. - помер письменник Андрій Чайківський.
3 червня 1863р. - народився д-р Євген Петрушевич, Президент ЗУНР.
3 червня 1545 р. - народився Іван Вишенський, видатний письменник-полеміст.
4 червня 1945р. - загинув член Головного Штабу УПА підполк. Михайло Медвідь-Крем'янецький-Карпович.
5 червня - Всесвітній день охорони навколишнього середовища.
5 червня 1708р. - договір гетьмана Івана Мазепи зі шведським королем Карлом XII.
5 червня 1775р. - москалі зруйнували Запорізьку Січ.
5 червня 1956р. - помер історик Борис Крупницький.
5-6 червня 1900р. - Всеукраїнський православний собор у Києві проголосив Патріархат УАПЦ і обрав митрополита Мстислава першим Патріархом.
5 червня 1986р. - помер Голова ОУН Ярослав Стецько.
6 червня 1224р. - татари розгромили княже військо над річкою Калкою.
6 червня 1919р. - переможний бій під Чортковом.
6 червня - День журналіста.
7 червня 1843р. - помер український поет Маркіян Шашкевич - будитель українського національного життя в Галичині.
7 червня 1845р. - народився драматург і артист Іван Тобілевич.
7 червня 1930р. - помер Петро Холодний - видатний

ХРЕСТІВКА

Горизонтально:
7. Повість Б. Антоненка-Давидовича; 8. Твір О. Кобилянської; 9. Український математик; 10. Складова частина повітря; 11. Західнонімецьке місто; 13. Михайло ....-Хмара (український поет); 14. Нестача; 16. Правильний многогранник; 18. Гумористичне оповідання; 21. Мета; 22. Стадія виготовлення хліба; 23. Правобережний гетьман.

Вертикально:
1. Талісман; 2. Головна вулиця Києва; 3. Промислова рослина; 4. Навчальний заклад; 5. Частина … . По- … Зна- … вець небесних тіл; 13. Кількісний числівник; 15. Ім'я співачки Бабак; 17. Грошові одиниці США й Канади; 19. Сплетене волосся; 20. Питальний займенник.

Відповіді до хрестівки з № 19

Горизонтально: 7. Кобзар. 8. Тартак. 9. Крим. 10. Березіль. 11. Снятин. 13. Полк. 15. Ялта. 16. Латвія. 18. Просвіта. 20. Маги. 21. Строфа. 22. Козаки. **Вертикально:** 1. Бояриня. 2. Ізюм. 3. Гребінка. 4. Стир. 5. Прозеліт. 6. Павло. 12. Телескоп. 13. Полтавка. 14. Відгуки. 17. Крути. 19. Іван. 20. Муза.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 1304
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-76
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81